

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164515104/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

HENRIK og Karen blev gift i begyndelsen af forårsarbejderne, og det varede en hel måned, før de kunde ta sig fri og gøre en lille bryllupsrejse, sådan som de havde tænkt sig. De valgte et sted i nærheden af vandet og kom til at bo på en landsbykro sammen med et par andre unge folk, der var nygifte ligesom de selv. Manden var en morsom fyr, han og Henrik passede godt sammen; konen var en stille en og klog, hun og Karen blev veninder. Det vil sige: manden var et fjols, som Henrik ikke regnede; han lo altid, var rød i hodet, ligesom han altid havde drukket, han snakkede da også lige sådan; han var et grinende rødkålshoved. Men hvordan var konen? Hun var lille og lidt bleg, hun havde kolde øjne og så så vist på alle mennesker, på sin mand naturligvis, som hun jo ellers kendte godt nok, og meget på Henrik; hun stod gerne i en krog og tog ham i øjesyn, men han opdagede det altid; hun var klog og forstod at lade som ingenting, men hun tænkte sig ikke, at Henrik var klogere. Han tog hende altid i det, og han var i højere grad end hun, det skulde han mene, en mester i at passe på. Kun på Karen så den unge kone med venlige øjne, man kunde tro, hun holdt af hende, men hun var jo kold. Dog mærkede hun nok, at Karen trængte til en god veninde. Der var noget i vejen med Karen, allerede efter en måneds forløb, det var Henrik forberedt på, men det be-

høvede ikke at komme til at betyde noget. Karen var træt, og så var der andet, der gjorde hende ked af det. Hun var uvenlig mod Henrik, og hun talte grimt til børn, der legede nær ved dem, eller til fattigfolk, der måske ventede en skilling af hende eller bare et venligt ord. Karen havde ingen af delene.

Henrik talte tit med Karen om det. — Vi skal være glade, sae han; du skal være glad ligesom vi andre.

Karen gav ham ret og indrømmede, at det var galt af hende, som hun var, men hvad skulde hun gøre?

Du skal stemme i med os andre, Karen. Når du siger til dig selv: jeg er gnaven, så blir du aldrig andet end gnaven, men siger du: jeg vil være glad, så har du straks en vis udsigt til at blive det.

Så blev Karen god og roste Henrik for hans klogskab. Om aftenen morede de sig sammen med deres ny venner. Henrik var endnu mere lystig end den anden, og Karen gjorde forsøg på at være med. Den anden unge kone lo også, men hendes øjne var alvorlige, de passede på; Henrik så det.

Det er lige meget, tænkte han — jeg vil være glad, så meget jeg kan, trods øjne, der måske er ved at opdage mig, jeg vil more mig, for det ser ud til, at dette her liv ellers kan blive kedeligt nok. Hvad er en ung kone i min arm? Der gik en hjultand klappende forbi, det var det hele.

Og du skal være god mod alle mennesker, sae Henrik til Karen, så er de gode mod dig, og du blir så meget gladere. Tal venligt til børn, så smiler de til dig. Kan man se noget smukkere end et barns smil?

Du har ret, sae Karen, — men hvordan kan man være venlig, når man er ked af noget?